

VEERA SALMI
kuvittanut
MATTI PIKKUJÄMSÄ

SORSA AALTONEN ja riehuva Rotka

Helsingissä
Kustannusosakeyhtiö
Otava

Oli mielettömän mahtava maanantai. Sorsa Aaltonen ja Taivas Lintulahti astuivat ulos kevättalven aurinkoon. Kerrostalon pihalta kuului raak raak vaak vaak piip piip tidyli tidyli. Mikä idylli, ajatteli Sorsa ja tervehti talon asukkaita iloisesti.

-Hellou!

Iloisen talon pihalla oli vauvoja ja vanhoja, oli munia ja kanoja, sulkia, nokkia, höyheniä, varpaita. Osa linnuista oli ilomielisiä, osa vähän ärtyisiä, osa kokonaan vieraskielisiä, mutta kukaan siinä talossa ei koskaan hyppinyt toisten nokille.

Ei edes Talonmiehen Anka, vaikka se väsyessään vaakottikin
vaak vaak vaak vaak aina sitä samaa: –Ei saa sotkea! Ei saa hotkia!
Ei saa potkia! Ei kotkia rappukäytävään!
Talonmiehen Ankalla vain oli sellainen paha tapa.

Aina maanantaina notkuttiin pihalla. Vaakuttiin siitä, kenellä oli ollut
vaikeata, kuka sai taas poikasia, oliko ollut sairautta, kuka toi grilliin
maissit ja makkarat. Pienet poikaset liukuivat ja kikattivat jäällä kuin
pingviinit. Isommat hyppivät puun alaoksilta kuin supersankarit. Taivas
Lintulahti oli ommellut niille viitatkin.

Tiistaina Taivas Lintulahti kävi ostamassa lankoja.
— Kuule Sorsa, ajattelin neuloa sinulle uuden pipon.
Sinisen pipon, sehän on lempivärisi.
Sininen oli tosiaan Sorsan lempiväri. Se oli liukkaan jään
väri, se oli liplattavan veden väri. Se oli lentämisen väri ja
taivaan väri.

Sorsa Aaltosta ihan jännitti. Millaistakohan elämä olisi
uuden pipon jälkeen? Uskaltaisiko sitä edes pitää?

Kun Sorsa sitten sai sen uuden pipon, siitä tuntui kuin se
olisi työntänyt päänsä taivaaseen! Niin raikasta ja uutta
tunnetta sillä ei ollut koskaan ollut.

— Kiitos, se sanoi ujosti.

Sorsa Aaltosen ja Taivas Lintulahden elämä oli venyvää,
pehmeää ja makeaa, ihan kuin pullataikinaa.

